

PERIÓDICH VERMELL

:: SALUT PÚBLICA :: INTERESSOS POPULARS :: ARTS Y LLETRES ::

PREUS DE VENTA
 25 exemplars. Una pesseta
 Cada número. 2 quartos
 Surt a llum ab tota regularitat á lo menos una vegada cada setmana

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
 96 - RONDA DE LA UNIVERSITAT - 96,
 BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
 Tot Espanya, portat á domicili. . . . 8 rals trimestre
 Països de la Unió Postal. 16 id. id
 Dona números extraordinaris sempre que ho demanen las circunstancias

RECURSOS DE LA HISTORIA

APUNTAIONETAS

En corroboració á lo que diguerem en una de las anteriors *apuntonetas* sobre si se consideraria de dret la canonisació dels papas en los primitius temps de la Iglesia, tenim: que lo primer bisbe de Roma *Sant Lino*, mort per los anys 76 ó 78 (que no se sap del cert,) fou canonisat en lo sigle IX, atribuhintli lo martiri que altres autors religiosos d' aquell temps negavan y del qual ni la Iglesia mateixa sap fixar l' any ó época.

Sant Cleto, segon bisbe, feu la mort del poll en l' any 91. S' atravessava una época de pau, no fou assassinat ni envenenat ni res que s' hi assembli, y no obstant á un seu successor, després de vuytcents anys, li passa pel cap de declararlo mártir per que sí.

Sant Climent, tercer papa, fou desterrat y llansat al mar. Durant son pontificat va esser quan l' apóstol S. Bernat escrigué alló de que «los ministres de la Iglesia serian los que corromperian la obra de Deu, fentse 'ls adoradors dels richs y 'ls opressors dels pobres.»

Sant Anacleto, que succehí al anterior, no fou mártir ni molt ménos, y sols ocupá la séu durant dos anys. Ja 'n va tenir prou pera que 'l fessin sant.

Vingué després *Sant Evaristo*, otro *qué tal*, també lo fan mártir sense haberho estat.

Y segueix *Sant Alexandro*, que segons exposa *Sant Ireneo* (ja ho veyéu, una altre sant) sufrí la mort mes tranquila: no obs-

tant avuy lo han fet mártir, sens dupte per no trobar cap altra virtut que atribuirli mereixedora á la beatificació.

Sant Sixte VII, papa: es complertament fosca la seva vida, no existeix un dato conforme de son naixement, sa mort ni cap de sos actes... Per aixó no fa falta al quadro del martirologi... Y lo mateix exactament passa als *sants Lotero*, Víctor, Urbá, Corneli, Lluch, en una paraula, á tots los sants qu' han estat papas ó, millor dit, á tots los papas que 'ls han fet sants.

Mes aquí callo. La veu de la conciencia 'm fa sentir la resposta que podria donar á mas *atrevidas* declaracions qualsevol partidari de las *venerables* entitats que m' he posat en boca. Si 'l papa, per la sabiduría divina que l' inspira ó la inspiració divina que l' assisteix, ab lo qual pot veure fins ahont jamay enteniment humá podrá arripar, logra *descubrir* la rahó ó *necessitat* de santificar á qualsevol que hagi passat al altre barri, está en lo seu dret de obrar com millor li aparega, y vosté, *senyor apuntador*, trenqui la ploma y calli devant la suprema voluntat del Esperit Sant y no 's cuidi mes de la casa dels altres, que prou mals de cap deu tenir pera vosté, y ademés ja sab, que cada escú á casa seva *hi fa 'l que vol*.

Los diaris d' aquestos dias, refereixen un crim comés per una familia fanática á Kal-Soriah, lo quin consisteix en un matrimoni, qual marit se preocupá en que habia rebut una revelació de Deu orde-

nantli 'l sacrifici del seu fill com á únic recurs pera acabar ab la miseria que d' antich l' agobiava.

Marity muller, no volent desobeir aquesta suprema disposició del cel, no titubejaren en portar á cap dit sacrifici ajudats de l' altra filla.

Pare, mara y germana procediren á la degollació y enterrament d' aquell petitet mártir del fanatisme religiós.

Ara ja sé lo que 'm respondrá l' inespert lector:

—No pot atribuirse aquest crim á la influencia de la religió sino al extravío de la rahó en aquells intelissos.

A 'n aquestos los respondré jo que totas las religions conduheixen al fanatisme, que en un grau superlatiu, pera mí, lo tenia arrelat aquella desgraciada familia.

Y sino vegi 'l curios si hi han moltes religions que donguin al poble exemples pera imitar tan edificants com los que abaix apuntarém.

Aquest es de Prudenci en son *Lib. Peristeph.*:

Un noy de set anys fou invitat pe 'l prefecte Asclepiades pera que renegüés de sa fé. Lo noy se negá alegant que la tal virtut se l' habia ensenyat sa mara.

Lo prefecte cita á la mara y en presencia d' ella mana assotar lo noyet fins que tot son cos queda fet una llaga: «tots los *circunstants ploravan de compassió*, diu lo católich narrador, pero 'l semblant de la mara manifestava trobarse possehida d' un *extraordinari goig y satisfacció*.»

A vista de tan terca actitud de fill y mara, Asclepiades mana tallar lo cap al primer al objecte d'ateirrisar aquella dona de ferro, però res.

Abrusant de set la criatura, un moment avans de morir demana á sa mara aigua:

—Fill meu, pren una mica mes de paciència, qu'aviat estarás dolsament saciat en la celestial regió de totes las delicias.

Aquesta fou la resposta, lector, que rebé 'l tendre mártir d'aquella dona ab instint de hiena... Es á dir, aixó pera nosaltres; pero pera un católich, apostólich y romá es aquella una mara verdaderament amanta, digna y saturada del confort espiritual que pochs adquireix.

Un altre:

Aquest es de Sócrates. (Hist. Eccles, 1, 4, c. 18.)

Refereix que encaminantse un prefecte del emperador Valente á complimentar una órdre d'aquest per la que disposava la degolloció de tots los católichs que's reunian en cert lloch pera practicar sas devocions, se topá ab una jove que duhent un nen al bras corria á tot corre:

—Ahont anéu? li va dir lo prefecte.

—Vaig alló hont van tots los católichs.

—Pero no sabéu que tots aquells van á esser morts immediatament?

—Per la mateixa rahó, respongué ella, me dono pressa á serhi ab mon únich fill, pera tenir la ditxa de morir tots dos per Jesucrist.

Ja ho veyéu, amichs lectors; y ara, si penséu com jo, ajudeume á elevar á las alturas lo mes compassiu.

Laus Deo!

ELÉTRICH

CONCEPTE CARRILAIRE

¡Es del Carril!

Passa pe 'l carré un factó
ab botons d' or y galó
fent tan goig com mes de mil...
tant si va mudat, com no,
ningú 'l mira ab atenció:
¿Perqué?—¡Perqu' es del Carril!
Si un Carrilaire festeja
ab la noya qu' es l' enveja
per sa hermosura gentil...
tot lo vehinat xarroteja,
l' esvalota y critiqueja...
¿Perqué?—¡Perqu' es del Carril!
Te alguna necessitat
algun vell y pobre empleat
home honrat per tot istil...
si alguna ajuda ha trobat
ha sigut... per caritat:
¿Perqué?—¡Perqu' es del Carril!
Si ha d' enmatllevar dinés
per arriar al cap del mes,
per mes que ho demani humil,
ningú hi pren cap interés
per pór de que no 'ls tornés...
¿Perqué?—¡Perqu' es del Carril!
Fins lo sastre, escarmentat,
ja no fia á cap empleat
ni per un traje de dril:
lo menjá, en certs punts, pagat
per un mes adelantat...
¿Perqué?—¡Perqu' es del Carril!
Si fumant puro se 'l veu
qu' es comprat ningú s' ho creu;
¡oh! ¡quin concepte mes vill!
per tot arreu sentiréu,
que tot lo que porta ho deu:
¿Perqué?—¡Perqu' es del Carril!
Per tothom es un gorroero,
un trapella, un embustero...
y, anant descapdellant fil;
un jugadó... un farolero...
y tot aixó sense serho...
¡Y tot perqu' es del Carril!

PEPET DEL CARRIL

Al acceptar la polémica sobre la idea de Deu, ab lo periódich *La Vespa*, nos ferem lo cárrech qu' anavam á distreure de nostres quefers un xich de temps, per dedicar-lo á estampar ideas particulars deslligadas de tota escola filosófica, mes sense tenir empenyo en discutir punt per punt las mil y una agudesas pensadas per la infinitat de talents mes ó menos clars que han contribuít á engreixar aquestas qüestions.

Y no hi teniam tant d'empenyo porque sabém en primer lloch: que particularisant lo tema no habia de sortir de la ploma de nostre contrincant, ni pot ser de nosaltres, res de nou, res que no fossen repeticions de lo ques' ha dit y escrit per quants han parlat de lo mateix. En segon lloch, com á conseqüencia de lo anterior, teniam la seguritat de no ser convensuts per *La Vespa* ni de convence á cap de sos redactors. Es mes: fins per lo que coneixem lo periodisme, ab son refinat amor propi, presúmiam que per la falta de bona fé no 's cantaria pas lo *mea culpa* en cap circumstancia per accidental que fos. Probas tenim pera demostrar si han resultat certas nostras presumpcions.

La Vespa donant una aparatosa importancia y magnitud á lo que per nosaltres sols val la pena de dedicarhi un rato pera tenirne coneixement, —jamay pera serne adversaris fanatisats ni partidaris convensuts,—s' aprofita de la situació en que pera no refugir la polémica nos habiam colocat.

En efecte; nosaltres habiam comensat á seguir la polémica sense desviarnos del camí trassat per *La Vespa*, tractant ab una sinceritat no acostumada entre periódichs, evitant tot alló que pogués suposar mala fé y ganas de mortificar. No feyam mes sino recullir lo mateix escrit per *La Vespa* y, claret claret, treuren conseqüencias á favor nostre sense deixar d' esser lógichs.

D' aixó se 'n aprofitá *La Vespa* cantant victoria y atribuhintnos lo que ella ha dit. Aquest procediment será tan cómodo com vulgan, pero LA TRAMONTANA lo deixa á recó.

Discutir per saltar d'argucia en argucia, tenint de posar mes atenció á lo secundari que á lo principal, es cosa qu' escau molt á certs diaris de Madrit y sos parodiadors de provincias; per ells ho deixém.

Y com que no volém perdre mes temps del que á nostre concepte se mereix la idea de un Deu, de un Sér Suprém, d' un Creador, etc. etc., participém á *La Vespa* que deixém dirli tot quan tinga per convenient al objecte de defensar la seva téssis. Quan haja acabat, quan ja 'ns crega confosos per las rahons alegadas, que ho diga y llavoras li contestarém claret, sense subterfugis ni recursos de mala lley.

Ara, porque no 's puga creure que no tenim pas un criteri fixo ó que temém defensar la idea propia contra la del adversari, exposarém concretament quin concepte nos mereix la idea de Deu.

Habém repetit que no li concediam mérits pera ocupar-se d' ella extensament, invertint hi un espay digne de millor destino, despres d' haberse apurat lo tema

tant com ho está avuy. Y si aquest modo de senyalar sembla irreverent al Sr. Martinet de l' Arpa li dirém qui li piqui que s' ho rasqui.

Si 'ns empenyessém en probar la quadratura del círculo, y omplissem columnas y mes columnas del periódich ab semblant tema, no faltaria qui ab rahó nos cregués maniátichs. Si 'ns empenyabam en buscar lo moviment contínuo y omplissem planas y mes planas de teorías bellas y fins aparentment lógicas, seriam calificats de llos. Y finalment: si volguessem demostrar lo impossible, se 'ns tindria justament per faltats de sentit comú.

La quadratura del círculo, lo moviment contínuo, y tantas otras ideas com l' home ha inventat en sa imaginació, no son sino fórmulas, maneras d' expressar un pensament, inmensament gran, inmensament bonich; no preteném negarho, pero ¡y qué més?

En consemblant cas se troba la idea de Deu, y fins creyém que aquesta porta molta desventaja á n' aquellas.

Y com no empenyarém batalla formal contra unas ideas, tampoch nos entussiamarém contra unas otras. Deixém al senyor Martinet de l' Arpa en la seva dèria de probar l' existencia de Deu, com deixém á tants d' altres buscant la solució á cent problemas impossibles, problemas que no son altra cosa que una negació.

Deu, es una idea purament abstracta; una invenció del home, que volent esplicarsho tot, ha posat una fita al seu pensament sentant l' absolut, creant Deu.

Y com no pot negarse la boniquesa de tal creació, que á voltas fins l' absurdo es bonich, s' ha partit d' aquella afirmació, y los sabis, clavats en un círculo viciós, uns han volgut demostrar que era verdadera, altres han negat y uns tercers han dubtat no mes. Pero sempre s' ha partit de Deu com á basa, deixant de veure que discorrian sobre fals, sobre una hipótesis, sobre algo que ningú demostra, que ningú pot demostrar.

¡Quanta petulancia! Los homes, creyentse la última paraula, lo mes superior de la gran máquina del mon, no han tingut en compte la seva petitesa ni la petitesa del nostre sistema planetari, en relació ab la inmensitat que 'l rodeja, y han discorregut com los tres infusoris del quènto d' en Bartrina al acordar, dintre una gota d' aigua, que fora d' allí no hi habia res.

Ja poden dir los filosofhs y ja poden pensar; totes quantas teorías inventin, basadas en abstraccions, cauran tart ó dejorn al pes de la ciencia ó del temps. Alló que 'l pensament vol explicarse, quan se tracta de lo desconegut, sols logrará posarse á l' altura del que interti anar á la font ab un garbell y no ab lo canti.

Y aquí posém punt final porque l' espay del periódich no permet altra cosa.

Un altra dia, en ocasió oportuna, recullirém lo bo y millor del Sr. Martinet, estampat en *La Vespa*, pera oferirne un ramellet á nostres lectors.

Preparintse á sentir molta olor de fari-gola.

Al *Reformista* de Sabadell sembla que va agafarli fret de resultas de una ventada que varem dedicarli; y en son número 7 procura escalfarse en una gacetilla que 'ns dedica, que á la veritat, encara no hem pogut entendre.

Si la *Pericial* (!) de Redacció del *orga* de la veritat *equitativa* no agafa 'l sistema de deixarse de geroglífichs, me sembla que no 'n treurém l' aigua clara.

Diu *El Reformista*:

«¿No recuerda «La Tramontana» que en uno de sus números se reprodujo los cuatro puntos que EL REFORMISTA declara ilegislables? Sabiendo eso, ¿cómo tiene el inocente descuido de decir que no sabe lo que quiere EL REFORMISTA?»

Donchs á pesar d' aquest párrafo, mestre, si no t' esplicas més clar... *naranjas*.

No sabém que LA TRAMONTANA hagi reproduhit los quatre puns que tu declaras ilegislables, per la senzilla rahó de que creu que tots los drets individuals, absolutament tots, son no tan sols ilegislables, sino ingarantibles, intocables, indiscutibles, inalienables, etc., etc.

Qui pretinga garantir ó regularisar aquets drets, es sempre un usurpador que sol pots mistificarlos.

La práctica dels mateixos ab son consegüent respecte es la única garantía que necessitan.

Y diu més avall lo citat colega:

«Lea «La Tramontana» nuestro número del día 23 de Febrero y hallará la respuesta que «La Pericial de Redaccion» de EL REFORMISTA dá á los tipógrafos, al estilo de «La Tramontana» y con ello verá la explicacion que nos pide.—¡Que conste!»

Lo que té de constar es que no estém en dia de ignocents y ni tan sols en carnaval pera que á un hom lo fassin buscar un determinat número de un periódich, li fassin rebuscar després un altre determinat assumpto, y 's trobi que 'l més calent es á la ayguera: que no 'n diu rés.

Mestre *Reformista*: ó esteu molt de brometa, ó heu errat bola.

Y per acabar, sols tenim de dirvos que 'us deixeu de cultivar lo'género tonto, com es alló de que LA TRAMONTANA 's converteix en *organillo* d' algú, perque 'm sembla, si descendíssim á 'n aquest terreny, que trobaríam que vos no sou més que un *sach dels gemechs* pera anunciar las *pastillas reformistas* de un *arrenca-caixuli* que ab ellas pretent curar lo poagre, migranya, mals de ventre, ulls de poll y costipats de la *humanitat doliente*.

** **

En un periódich trobo lo següent parte telegráfich:

«Madrid 3.—El gobierno dictará inmediatamente medidas encaminadas á reprimir el socialismo.—En Valencia y Cataluña se han descubierto varias ramificaciones de las sociedades anarquistas andaluzas.»

De modo, que ja no 's tracta de la *Má negra*, sino de las societats anarquistas.

Aquí está 'l pot de confitura.

Y després de haber *descobert* lo qu' es tan públich, y de *reprimir* als que tenen vida legal, lo govern se posará á jeure tranquil per haber *salvat* la societat.

¿Oy qu' es d' aixó de lo que 's tracta?

** **

Los burots de Sevilla la setmana passada empengueren una batalla á tiros entre ells, de la que 'n resultá algun mort y ferit.

—¡Quina llástima, dirán los concurrents al *Ninot*, que aquí á Barcelona no succeheixi de tant en tant!

** **

Lo dia 27 del mes passat va celebrarse á París lo 81 aniversari del naixement de Víctor Hugo.

Veus' aquí un gueto, que ab tot y ser poeta, es dels que may l' ha espantat la llibertat.

Ell y Garibaldi constituirán l' ambo més honorós de la burgesia en lo sigle XIX.

** **

Lo govern no acepta fer las próximas elecciones de ajuntaments ab lo cens ab que s' han fet las de diputats provincials.

Es molt natural.

A pesar de la farsa del sistema, sempre es preferible esgarrapar los drets individuals tant com se puga.

** **

Un periódich *liberal* de Madrit, *La Prensa Moderna*, demana al govern que, per vías de *clemencia*, envihi als socialistas presos ab motiu de *La Má negra*, á colonisar Fernando Póo.

Aixó es, mocós. *Perdonarlos* sens saber si son culpables, y confonent criminals ab honorats treballadors, tots plegats á passarlos per aygua.

¡Miréu que 'n tenen de tragaderas aquets liberals... de *pan y toros*!

** **

Llegeixo en un periódich:

«El vecindario de Mora de Ebro, se vé imposibilitado de salir de sus casas porque los lobos pasean tranquilamente por las calles de aquella poblacion.»

Ara una pregunta:

¿Que s' embargan contribuyents per aquell poble?

** **

L' Ajuntament de Vilanova ha fet dimissió per no poguer pagar los consums que se li han imposat, y molts d' altres se diu que volen imitarlo.

No arribará la sanch al riu per mes que 'ls consums nos consumeixin.

** **

L' Ajuntament de Manresa ha interposat recurs de casació en una sentencia absolutoria, pronunciada pe 'l jutjat de aquella ciutat sobre una causa de pretingudas injurias al Alcalde de dita població.

La causa se seguia contra 'l director de *La Montaña*.

Y l' Ajuntament es carlí.

Me sembla que ja está dit tot.

** **

En una de las últimas audiencias del tribunal de Lyon lo fiscal va permetres la llibertat de dir que la verdadera doctrina del partit anarquista era no mes que 'l robo.

Llavors un dels acusats va aixecarse y posá com un drap brut increpant durament al fiscal que cometia tals lleugeresses.

Jo trobo molt ben fet lo del acusat.

Aixó de dir lladre á un partidari de un ideal, sempre ha sigut indecent entre gent honrada.

** **

Los tres arcaldes, de Rosas, de Terradas y de Sant Climent, ja han donat la primera declaració en l' Audiencia de Figueras com á processats.

Donchs *ni por esas* confio jo en que se 'ls posi á ratlla.

*

Una proba.—A pesar dels citats processos, á Terradas encara no s' han exposat al públich las llistas electorals per las próximas elecciones de Ajuntaments.

Aquesta jent es com los gats, sempre cauhen de potas.

** **

En nostre apreciat colega *El Pacto*, de Lleyda, llegin los següents sueltos:

«Cuestion: ¿*La Mano Negra*, es un bien ó un mal?»

Esta cuestion la plantea *El Siglo Futuro*.

Mientras la resuelve, proporcionaremos al diario carlista algunos datos.

La Mano Negra, con ser lo que es, no ha incendiado estaciones; no ha fusilado gente indefensa; no ha echado por las simas abajo niños y mujeres; no ha entrado á sangre y fuego en los pueblos; ni siquiera ha sabido encender una mala guerra civil...

Es más. ¡No ha insultado á ningun obispo!

*

»Los conservadores, en esto de *La Mano Negra*, dicen que se lavan las manos...

Lo comprendemos.

¡Pero es el caso que nadie que no tenga las manos algo negras, se las lava!

*

»El saludable freno de la iglesia.

Habla de él *La Fé*, y dice:

«Y en cuanto ese freno falta, por una consecuencia fatal é inmediata que ha aparecido y se deja ver en todos los pueblos que se ponen en ese caso, aparece *La Mano Negra*.»

Cedemos la palabra, para contestar ese parralillo al Sr. Moreno Rodriguez, que decía ante el Congreso:

—La mayoría de los afiliados á *La Mano Negra* proceden de los puntos más religiosos de aquellas comarcas.»

Aquí s' hi pot ben dir alló del *Brusi* de que no 's necessitan comentaris.

** **

Lo dia 5 de aquest mes passavan per la Rambla de Sabadell uns quants xicots con-

tant que uns companys seus jugant á b6lit per poch treuhen un ull á una pobre vellea; quan passant dos capellans los plantan cara y 'ls amenassen per haber pronunciat la paraula *b6lit*.

Proposo als xicots que mudin lo nom al b6lit, y fent com aquell rector del *lleg6m gros, fruita tova, peix blau, etc., etc.*, quan vulguin entretenirse en aquell joch ne diguin *jugar al reverent*.

Pot ser aixís los capellans no hi veurán cap alusió, com en la paraula *b6lit*.

**

Unas quinze mil pessetonas han sigut *irregularisadas* de la caixa de l'administració d'efectes militars de Badajoz.

Dotze empleats han sigut portats á la caga-menja per vias de precaució.

Lo dimoni de la Má negra, per tot se fica.

**

Una atenta comunicació reberem la setmana passada del Administrador principal de Correus de nostra ciutat, participant-nos qu' está disposat á fer tot lo que en ell estiga pera que no deixi res que desitjar lo servey del ram á son cárrech.

Molt celebrariam que 'ls desitjos del nou administrador no resultessin música celestial, com tantas vegadas ha succehit.

Nosaltres sols dirém, pe 'l que puga convenir al senyor administrador actual, que poch avans de pendre ell possessió de son destino, lo número 88 de LA TRAMONTANA no arribá á Martorell, Igualada ni al Vendrell, no obstant y haberlos depositat com los demés en l'Administració de Barcelona.

Celebrariam que d' aquí en avant no tinguessem de ocuparnos mes de semblants assumptos.

UN TIPO

A MON BON AMICH EN JOSEPH ABRIL

Conech un tipo
tipo xocant
¿lo vols coneixe?
ves escoltant.

No n' es eix tipo
alt ni petit,
ni lletj ni guapo,
ni revellit;
ni gras ni magre,
ni mal format,
ni coix ni manco,
ni ben plantat,
ni roig ni negre,
ni molt pelut,
ni molt alegre,
ni molt sorrut.

Si hi ha un banquete
ell no hi fa falta,
y se 't presenta
ab lo *copa alta*,
ermilla blanca
y elegant *frach*,
que tant li escau
que sembla un sach;
quan es als postres
brinda ab excés
y 't promet cosas,
sens darte res.

¡Que tal eix tipo!
¡joy qu' es xocant!
¿saps qui es?—No.—
Ves escoltant.

Temps endarrera,
segons se veu,
varen donarli
una gran creu;

mes si van darli
no se 'l per qué,
puig que de mérits
ell cap ne té,
y ab tot, l' ostenta
per los salons,
per las grans festas
y professons.

En las grans festas
de la Mercé
tot campetxano
feu *gran papé*,
ab los de Génova
va sempre anar,
y moltas pedras
va col·locar.
feu *grans discursos*
de *gran treball*
que res componen
al cap-de-vall.

¡Eh noy qui 'n tipo!
mes retxocant!
¿saps qui es?—No.—
Ves escoltant.

En la gran feyna
d' aquells embargs
lo pobro tipo
te plors amargs;
pero en cambi
de sa persona
avuy ne parla
tot Barcelona,
y ab sas patillas
está tan alt
que ja avuy dia
n' es immortal.

Ab lo retrato
qu' ara t' hi fet
¿no l' endevinas?
—Sí; es...—Aquest.

LLUIS MILLÀ

Ha sigut robada la iglesia de Villalon (Valladolid).

Cálzers, patenas, canadellas, culleretas, crismeras, caixetas de las ánimas, coronas de sants y santas; tot l' or y plata y calderilla ha sigut devotament afanat, y fins una corona de llauna de la Verje del Rosari ha tocat soleta del cap de María Santíssima.

Los lladres han fet dissapte, y com sempre, *no han sido habidos*.

Laus Deo.

**

Lo bisbe de Orihuela diuhen qu' está disposat á disparar un' altra *softama* á sos estimats fills (eh?) los jesuitas dihentlos que fugin de Alicante y dels demés punts ahont pugan estar en contacte ab los heretjes.

¡Ay bon Jesuset!

Y no podria ser que 'ls fessem fugir de per tot?

¡Quina ganga!

**

La empresa dels ferro-carrils andalusos, ha fet una rebaixa de preus per anar á Sevilla ab motiu de la Setmana Santa y de las corridas de toros.

Trobo l' una cosa molt digne de l' altra.

**

Diu un colega local:

«El Cura-párraco del Vendrell es un sacerdot model. Segun se nos dice, todos los domingos por la tarde ocupa la cátedra del Espíritu-Santo, y respiran tanta *uncion evangélica* las palabras que brotan de los labios del venerable sacerdote que, olvidándose de su sagrado ministerio, descarga sobre los fieles que llenan el templo del Señor, improcedentes anatemas, que léjos de

engendrar en el corazon de sus oyentes el amor á los principios religiosos, los neutraliza completamente, por cuanto envuelven dichos anatemas frases que, separándose de las doctrinas del Divino Maestro, atacan la susceptibilidad de determinadas personas, en cuyo ánimo producen un efecto sumamente desagradable y de ahí nacen las escisiones entre los feligreses y las profundas enemistades que dicho curapárraco fomenta en la poblacion.»

Tot siga per l' amor de Deu.

Per aquest patró son tallats tots los demés *pares* reverents.

**

Un reverent de Igualada que te 'l cap més dur que una *Roca*, quan ocupa la gabi dels pecats procura ficarse més de lo que deuria en las sevas penitentas.

L' altre dia, després de estar preguntant á una feligresa perquè portava 'l *serrellet al front*, li feu molta propaganda pera que no anés á ballar al Ateneu y si á la *Bandera Negra*.

Pensant piadosament se m' acut si alguna empresari de balls pot tenir la sucursal de anuncis en algun confessionari.

GEROGLIFICH

QUIM

: I

FAM

: I

X T

M. GARDÓ F.

SOLUCIONS

Á LAS CABORIAS DEL NÚMERO PASSAT

MUDANSA:—Ram. Rem. Rom.

GEROGLIFICH:—Trés sastres se uniren ab tres sastresses.

CORRESPONDENCIA

Ruch Nafrat: N' anirá bastant retocadet.—*Q. Roig*: Anirá.—*J. Arciló*: Ab mitjas solas y talons veurém de ferho passar.—*Frederich de Palafrugell*: La poesia *Gemechs* te un dolor reumatich en son desarrollo.—*Pepet del Carril*: Nos hem adonat de la seva petició quan ja no tenia remey. ¡Que vol ferhi! Será per un altre dia.—*F. Olivé*: No podém contestarli respecte á la poesia rebutjada, porque no las guardém: La que avuy envia es molt perillosa; y com ademés tindria de ser adobada, no li prometém res de cert; veurém.—*Escolá repenedit*: Gracias per las noticias. Pero, mestre, conti lo mes just; no val á ferhi ganancia.—*Federal y Compania*: Tots los epitafis plegats no son mes qu' una pila de greixum sense tó ni só. Ab aixó, no doném la preferencia á ningú, per mes que uns son mes dolents que altres; y aixís tots vostés quedarán en paus y tan amichs com avans.—*Ramonet*: No filan sas endevinallas.—*J. Guinart*: Anirá.—*Tiburón*: Anirá lo qu' envia aixís que 's puga.—*Majordona esparverada*: Tot lo qu' envia es dolentás á tot serho.—*Falconé*: Se insertará algo.—*A. Guasch*: Anirán las ánimas.—*Joanet Brut*: Anirá algo arreglat l' article *Deu*.—*Pau Ximple*: Lo mateix li dich dels *Laments d' un borni*.—*Jo*: A vosté igual que 'ls dos anteriors.—*J. Ferrer*: Gracias de las noticias. Aquest any no s' ha publicat l' almanach que demana.—*F. O.*: De l' últim envió n' anirá algo.—*Un Póstum*: Sa poesia no fila ni fa per casa.—*Sastret de Palafrugell*: La de vosté lo mateix que l' anterior.—*Ll. Millà*: Aprofitarém algo de lo qu' envia.—*Pacífich Solanas*: Donchs tampocho filan las qu' envia avuy.—*Noy de cal Farré*: No serveix res.—*Eudalt Sala*: Anirá lo qu' envia avuy.—*Pepet del Carril*: Anirá també l' ultimament enviat.—*Quiteri*: Home de Deu, no 'n digui pas versos, de lo qu' envia, que se n' hi burlarán per tot.—*P. S.*: Son article no fila. Los versos regulars.—*R. P.*: Aprofitarém lo qu' envia, adobadet.

Tipografía LA ACADEMIA, Ronda de la Universidad, 96. Barcelona